

Sygn. akt I ACz 2198/14

POSTANOWIENIE

Dnia 2 grudnia 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Krakowie, Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący : SSA Władysław Pawlak

Sędziowie : SA Sławomir Jamróg

SA Robert Jurga - sprawozdawca

po rozpoznaniu w dniu 2 grudnia 2014 r. w Krakowie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa Spółki Mieszkaniowej (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K.

przeciwko Wspólnocie Mieszkaniowej Budynków o numerach od(...) do (...) położonych na osiedlu imienia W. A. M. (ul.(...)/B.) w K.

o uchylenie uchwał wspólnoty mieszkaniowej

na skutek zażalenia Wspólnoty Mieszkaniowej Budynków o numerach od(...) do (...)położonych na osiedlu imienia W. A. M. (ul.(...)/B.) w K. oraz zażalenia Spółki Mieszkaniowej (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K. na postanowienie Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 14 sierpnia 2014 r., wydanego w sprawie o sygnaturze I C 1238/14

postanawia:

oddalić zażalenia

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 14 sierpnia 2014 r. Sąd Okręgowy w Krakowie oddalił wniosek strony powodowej o wstrzymanie wykonania zaskarżonych uchwał Wspólnoty.

W jego uzasadnieniu, powołując się na dyspozycję art. 730 § 1 Kpc oraz art. 730¹ Kpc i art. 25 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 24 czerwca 1994 r. o własności lokali (Dz.U. z 2000 r., nr 80, pozycja 903 z późn. zm.) wskazano, że strona powodowa - Spółka Mieszkaniowa (...) - Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w K. nie uprawdopodobniła interesu prawnego w udzieleniu zabezpieczenia - nie wykazała bowiem, że brak wstrzymania zaskarżonych uchwał wyrządzi jej lub Wspólnocie niewspółmierną szkodę, przez co uniemożliwi lub poważnie utrudni osiągnięcie celu postępowania.

Powyższe postanowienie zaskarżyła w całości strona powodowa podnosząc zarzuty :

- naruszenia art. 730¹ § 2 Kpc poprzez błędne przyjęcie, że powód nie uprawdopodobnił istnienia interesu prawnego w udzieleniu zabezpieczenia w sytuacji, gdy całokształt okoliczności niniejszej sprawy uprawdopodobnia, że brak zabezpieczenia uniemożliwi lub poważnie utrudni osiągnięcie celu postępowania;

- naruszenia art. 233 § 1Kpc w związku z art. 13 § 2 Kpc, poprzez uznanie, że powód nie wykazał, że brak wstrzymania wykonania zaskarżonych uchwał wyrządzi mu niewspółmierną szkodę, przez co uniemożliwi lub poważnie utrudni osiągnięcie celu postępowania.

Podnosząc wyżej wskazane zarzuty strona powodowa domagała się zmiany zaskarżonego postanowienia poprzez uwzględnienie wniosku o udzielenie zabezpieczenia ewentualnie o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Krakowie do ponownego rozpoznania.

Postanowienie Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 14 sierpnia 2014 r., sygnatura akt I C 1238/14 zaskarżyła w całości również strona pozwana - Wspólnota Mieszkaniowa Budynków o numerach od(...)do(...)położonych na osiedlu imienia W. A. M. (ul.(...)/B.) w K., domagając się jego uchylenia i zasądzenia na jej rzecz zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego.

Na zasadzie art. 13 § 2 Kpc w związku z art. 397 § 2 Kpc w związku z art. 379 pkt 3 Kpc skarżąca zarzuciła wydanie rzonego postanowienia w sytuacji, w której postępowanie zabezpieczające w przedmiocie tego samego wniosku strony powodowej zostało wcześniej wszczęte i rozstrzygnięte przez Sąd Okręgowy w Krakowie postanowieniem z dnia 15 lipca 2014 r., sygnatura akt I Co 260/14, co w jej ocenie kwalifikuje postępowanie zabezpieczające, w którym zostało wydane zaskarżane postanowienie, jako nieważne.

Strona pozwana wniosła także odpowiedź na zażalenie strony powodowej domagając się jego oddalenia oraz zasądzenia kosztów postępowania zażaleniowego.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zarówno zażalenie strony pozwanej , jak i strony powodowej, jako bezzasadne podlegało oddaleniu.

Na wstępie niniejszych rozważań, ze względu na wagę ferowanych przez stronę pozwaną zarzutów, należy w pierwszej kolejności ustosunkować się argumentów Wspólnoty Mieszkaniowej Budynków o numerach od(...)do (...)położonych na osiedlu imienia W. A. M. (ul.(...)/B.) w K., która wniosła o odrzucenie wniosku powołując się na przesłankę zawisłości sporu, której wystąpienie wiązała z tym, że analogiczny wniosek został złożony w Sądzie Okręgowym w Krakowie, w sprawie I Co 260/14. Strona pozwana zaznaczyła, że postanowieniem z dnia 15 lipca 2014 r. sygn. akt I Co 260/14 Sąd Okręgowy w Krakowie oddalił wniosek o udzielenie zabezpieczenia, od którego to postanowienia wnioskodawca - Spółka Mieszkaniowa (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w K., wniosł zażalenie.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego brak jest podstawy do wyprowadzenia takiego stanowiska, w ramach postępowania w sprawie o zabezpieczenie, które to postępowanie, nie rozstrzyga o istocie sporu, pełniąc jedynie funkcję pomocniczą względem postępowania merytorycznego.

Jakkolwiek negatywnie można ocenić praktykę polegającą na składaniu, tych samych wniosków o udzielenie zabezpieczenia jednocześnie w różnych sprawach, to brak jest podstawy prawnej ku temu, by kolejny wniosek o udzielenie zabezpieczenia, nawet oparty na tych samych okolicznościach odrzucić w oparciu o art. 199 §1 pkt. 2 Kpc

Trzeba bowiem zaznaczyć, że w postępowaniu zabezpieczającym wszczętym przed wytoczeniem powództwa, nie mamy do czynienia ze stanem sprawy w toku, który to skutek wywołuje dopiero, moment doręczenia pozwu stronie przeciwnej art. 192 pkt. 1 Kpc

Dopiero od tej chwili niedopuszczalne jest wszczęcie pomiędzy tymi samymi stronami nowego postępowania, o to samo roszczenie, a wniesiony później pozew ulega odrzuceniu, co mogłoby

Niezależnie od powyższego, wobec powzięcia przez Sąd Apelacyjny informacji, że postanowienie w przedmiocie wniosku o ustanowienie zabezpieczenia jakie toczyło się przed Sądem Okręgowym w Krakowie w sprawie I Co 260/14, zostało ostatecznie zakończone w dniu 27 października 2014 r. , na skutek oddalenia zażalenia wnioskodawcy (I

ACz 1843/14/S) , rozważenia w ramach złożonego w sprawie I C 1238/14 tożsamego wniosku wymaga również zastosowanie przesłanki powagi rzeczy prawomocnie orzeczonej.

W tym miejscu należy wskazać, że zgodnie z utrwalonym poglądem, z powagi rzeczy osądzonej korzystają tylko orzeczenia, co do istoty sprawy.

Powaga rzeczy osądzonej zachodzi więc co do zasady jedynie wówczas, gdy sąd wyrokiem rozstrzygnął sprawę merytorycznie. Pogląd taki wyrażony w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 24 listopada 1966 r., III CZP 91/66, OSNCP 1967, nr 3, poz. 47 Sąd Apelacyjny w pełni podziela. Z zastrzeżeniem wyjątków, o których stanowi [art. 523 Kpc](#), z powagi tej korzystają także postanowienia wydane w postępowaniu nieprocesowym, orzekające co do istoty sprawy ([art. 366](#) w związku z [art. 13 § 2](#)). W orzecznictwie powaga rzeczy osądzonej (res iudicata) jest więc definiowana jako rozstrzygnięcie co do istoty sprawy zawarte w prawomocnych wyrokach oraz postanowieniach orzekających co do istoty sprawy, z wyjątkiem postanowień oddalających wniosek, które są objęte tzw. względną powagą rzeczy osądzonej ([art. 523 Kpc](#)).

Abstrahując od rozważań teoretycznych, obejmujących aspekt pozytywny powagi rzeczy osądzonej (wiązące ustalenie istnienia albo nieistnienia określonej normy prawnej indywidualno-konkretnej) oraz jej aspekt negatywny, powodujący określone skutki procesowe (m.in. [art. 199 § 1 pkt 2](#) i [art. 379 pkt 3 Kpc](#)), a także prekluzję materiału procesowego, należy stwierdzić, że przesłanki sprawy prawomocnie osądzonej, nie można odpowiednio stosować w postępowaniu zabezpieczającym, co byłoby sprzeczne z charakterem tego postępowania.

W tym miejscu należy jedynie wskazać, że kwestia ponownej oceny przesłanek udzielenia zabezpieczenia, została uregulowana bezpośrednio w przepisach o postępowaniu zabezpieczającym, gdzie w przypadku uwzględnienia wniosku o udzielenie zabezpieczenia, przepisy o postępowaniu zabezpieczającym regulują wprost kwestię, ingerencji w prawomocną decyzję w drodze zastosowania [art. 742 Kpc](#), który to przepis daje możliwość zmiany takiego rozstrzygnięcia w sytuacji zmiany okoliczności w jakich wniosek został udzielony. Brak jest natomiast stosownej regulacji dotyczącej sytuacji złożenia kolejnego wniosku opartego na tych samych okolicznościach, który dawałby podstawę do jego odrzucenia, tak jak ma to miejsce w przypadku kolejnego wniosku o zwolnienie z kosztów sądowych, czy ustanowienie pełnomocnika z urzędu.

W tym stanie rzeczy mając na uwadze fakt, że postępowania toczące się przed Sądem Okręgowym w Krakowie, w sprawie I Co 260/14, zakończyło się prawomocnie oddaleniem zażalenia, brak było podstaw do uwzględnienia zażalenia strony pozwanej o uchylenie postanowienia i odrzucenie wniosku.

Przechodząc zaś do merytorycznej oceny zarzutów zażalenia strony powodowej, w pierwszej kolejności należy podkreślić, że wydanie postanowienia o udzieleniu zabezpieczenia uzależnione jest od uprawdopodobnienia przez uprawnionego dwóch przesłanek, o których mowa w [art. 730¹ § 1 Kpc](#), tj. istnienia roszczenia oraz istnienia interesu prawnego w uzyskaniu zabezpieczenia, zdefiniowanego w § 2 cytowanego przepisu.

Uprawdopodobnienie oznacza uzasadnienie zgłoszonych twierdzeń o istnieniu roszczenia, które ma być zabezpieczone, dające przekonanie o ich prawdopodobieństwie, będące wynikiem postępowania zmierzającego do poznania rzeczywistości, ale bez zachowania szczegółowych przepisów o postępowaniu dowodowym. Stąd też uprawdopodobnienie określa się niekiedy jako ułatwione postępowania dowodowe, surogat, namiastkę dowodu nie dającą pewności, lecz tylko wiarygodność (prawdopodobieństwo) twierdzenia o jakimś fakcie. Postępowanie zabezpieczające jest postępowaniem przyśpieszonym i odformalizowanym, w związku z tym nie wymaga powołania przez wnioskodawcę dowodów w ścisłym rozumieniu przepisów postępowania cywilnego, jednakże powyższe nie zwalnia uprawnionego z obowiązku przedstawienia takiego materiału, z którego bez konieczności dogłębnej analizy można wyprowadzić wniosek o wiarygodności roszczenia. Strona powodowa przedłożyła co prawda obszerny wniosek wraz z szeregiem załączników, którego ocena jednak zgodnie z tym, co przyjął Sąd Okręgowy, nie prowadzi do pożądaných przez nią efektów. Zdaniem Sądu Apelacyjnego Sąd I instancji dokonał poprawnej i zgodnej z zasadami

logiki i doświadczenia życiowego oceny wniosku, a przedstawione aktualnie stanowisko skarżącego, stanowi w istocie polemikę z tymi ustaleniami, nie podważając przy tym ich istoty.

Sąd Okręgowy odniósł się do argumentów wniosku zarówno opartych o przepisy ustawy o własności lokali jak i przepisy Kodeksu postępowania cywilnego i w sposób wyraźny wskazał, że strona powodowa - Spółka Mieszkaniowa (...) - Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w K. nie uprawdopodobniła interesu prawnego w udzieleniu zabezpieczenia - nie wykazała bowiem, że brak wstrzymania zaskarżonych uchwał wyrządzi jej lub Wspólnocie niewspółmierną szkodę, przez co uniemożliwi lub poważnie utrudni osiągnięcie celu postępowania.

Analizując natomiast zarzut naruszenia art. 233 Kpc z punktu widzenia argumentu, że Sąd nie dokonał oceny całokształtu materiału dowodowego, wskazać należy, że analiza uzasadnienia postanowienia Sąd I instancji, wbrew temu co twierdzi skarżąca, nie daje podstaw do takiego twierdzenia. Ocena tego zarzutu w kontekście przytoczonego fragmentu uzasadnienia, w połączeniu z analizą dowodów przedstawionych na danym etapie postępowania, nie daje podstaw do przyjęcia stanowiska, o braku wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego, a wnioski, jakie z analizy zaprezentowanego przez stronę powodową materiały dowodowego wyprowadza Sąd Apelacyjny, są zbieżne z tymi do jakich doszedł Sąd Okręgowy. Ponadto zarzuty dotyczące oceny kwestii skutków prawnych braku wstrzymania zaskarżonych uchwał, które mogą uniemożliwić lub poważnie utrudnić osiągnięcie celu postępowania, w kontekście argumentów Sądu I instancji, nie zasługują na aprobatę.

Wszystkie twierdzenia strony powodowej sprowadzają się w istocie do wskazywania na ewentualne, hipotetyczne skutki finansowe braku wstrzymania wykonalności zaskarżonych uchwał, z czego strona ta wyprowadza wniosek o zasadności swego żądania. Skarżący zdaje się jednak nie dostrzegać, że li tylko interes ekonomiczny nie jest tożsamy z pojęciem interesu prawnego na gruncie dyspozycji art. 730¹ § 2 Kpc. Jakkolwiek ocena interesu prawnego w udzieleniu zabezpieczenia możliwa jest jedynie w kontekście skonkretyzowanego, dochodzonego przez powoda roszczenia, a nie abstrakcyjnie, to o wykazaniu takiego interesu nie możemy mówić tylko na gruncie gołosłownych, nie popartych żadnymi innymi dowodami, twierdzeń strony powodowej.

Mając na uwadze całość powyższych rozważań, należy stwierdzić, że brak było podstaw do przyjęcia, że interes prawny wnioskodawcy w udzieleniu mu zabezpieczenia został uprawdopodobniony, w stopniu umożliwiającym udzielenie zabezpieczenia. Podkreślić przy tym należy, że Sąd Okręgowy rozpoznając wniosek starannie ustalił stan faktyczny sprawy, a analiza uzasadnienia postanowienia, daje podstawę do oceny, jaki konkretnie materiał dowodowy stanowił podstawę do tych ustaleń i na jakich argumentach sąd oparł ostatecznie swoją ocenę wniosku.

Mając na uwadze powyższe Sąd Apelacyjny oddalił zażalenia stron przyjmując za podstawę swojego rozstrzygnięcia art. 385 Kpc w zw. z art. 397 § 2 Kpc. O kosztach postępowania zabezpieczającego rozstrzygnie sąd w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie, zgodnie z art. 745 § 1 Kpc.